

Els meus

À

Penses en la gent que t'envolta i t'adones que en moltes ocasions articulem la convivència com una relació entre "ells" i "nosaltres". Entre els assistents a un partit del Barça contra l'Espanyol la divisió és molt clara, i entre els aficionats als toros i els que protesten contra la seva festa a la porta de la plaça, també. Vistos en relació a les seves postures antagòniques, els seguidors del Barça formen un grup tan compacte com els detractors dels toros o com els fans del Bruce Springsteen, però quan el partit de futbol s'acaba, s'acaba la corrida de toros i s'acaba el concert del seu ídol, cada un d'aquells grups desfà la seva cohesió i tots s'organitzen a l'entorn d'altres aficions, d'altres interessos, d'altres idees... I els que ahir unien els seus crits a favor del Barça demà s'enfrontaran en un conflicte laboral al costat d'algun "periquito", i els que ahir defensaven amb gran camaraderia la pervivència dels toros, demà es diran el nom del porc per una disputa territorial, fent pinya amb alguns animalistes de la seva regió sense ni tan sols sospitar que ahir s'insultaven mútuament. La divisió entre "ells" i "nosaltres" és constant. Des de les conviccions més fermes fins als gustos més trivials sempre ens sentim més propers a una gent que a una altra, però sempre també, en alguna ocasió, i afortunadament, els que en algun moment van formar part dels altres passen a ser dels nostres.

Tots hem exclamat algun cop «aquest és dels meus», com si la nostra identificació amb aquella persona fos total, però després han vingut unes eleccions i hem hagut d'admetre que els "nostres" no es presentaven perquè realment cap partit no s'avenia de ple amb les nostres idees. Fins que arribes a la conclusió que els "teus" no es presentaran mai perquè ben bé dels teus només ho ets tu. Entre la gent que estimo o amb la que simplement m'hi trobo de gust n'hi ha de tots els grups i de tota mena, però potser des que vaig fer els seixanta sento que aquells amb qui em trobo més en sintonia són els de la meva edat (cinc anys amunt, cinc anys avall). Molts no han estat mai dels "meus", però ara sento que compartir uns mateixos referents, poder parlar d'altres temps i tenir la sensació d'haver fet un llarg camí junts uneix més que moltes altres coses.